

Ο Κανέλος

του Χρήστου 'ChIossif' Ιωσηφίδη

Η Άδηλη συνηθίζει να είναι πάντα κρυμμένη από τους ανθρώπους. Ζει και χαίρεται την φύση: τα λουλούδια, τα δέντρα και τα ζώα της. Ξέρει την γλώσσα όλων των ζώων και των φυτών και μερικές φορές τους πιάνει κουβέντα, ενώ πάντα ψάχνει και βρίσκει τρόπους να λύνει όλα τα προβλήματά τους με το μαγικό ραβδάκι και την αγάπη της.

Μια μέρα, κρυμμένη όπως συνήθιζε, παρακολουθούσε έναν ξυλοκόπο. Αυτός είχε έρθει στο δάσος με το κάρο του. Ένα άλογο, ο Κανέλος ήταν δεμένος στο κάρο και κουβαλούσε κάθε μέρα τα ξύλα. Ο ξυλοκόπος κάθε πρωί ξεκινούσε από το χωριό και πήγαινε στο δάσος. Διάλεγε δυο-τρία γέρικα δέντρα και αφού τα έκοβε, φόρτωνε τα κούτσουρά τους στο κάρο και με τον Κανέλο πήγαινε στο χωριό να τα πουλήσει.

Σήμερα ο ξυλοκόπος ήταν χαρούμενος. Οι άνθρωποι κάτω στο χωριό του είχαν ζητήσει περισσότερα ξύλα και έτσι έπρεπε να κόψει πιο πολλά δέντρα και να πάρει περισσότερα λεφτά. Έπρεπε και να βιαστεί για να μην τον προλάβει η νύχτα.

Το απόγευμα φόρτωσε με τα ξύλα του το κάρο και ξεκίνησε με τον Κανέλο το δρόμο προς το χωριό. Ο Κανέλος ήταν πολύ στεναχωρημένος διότι ήταν φορτωμένος πολύ και κουραζόταν να τραβάει το κάρο. Η Άδηλη το κατάλαβε και αποφάσισε να κρυφτεί κάτω από την κοιλιά του και να του κάνει παρέα πετώντας μέχρι το χωριό. Στο δρόμο θα μιλούσαν και έτσι ο Κανέλος ίσως ξέχναγε λίγο τον πόνο του να κουβαλήσει τόσα πολλά ξύλα.

Ο ξυλοκόπος ξεκίνησε με τα πόδια δίπλα στο άλογό του. Τον Κανέλο τον αγαπούσε πολύ και στεναχωριόταν κάθε φορά που τον φόρτωνε. Αλλά απ' την άλλη έπρεπε να πάει πολλά ξύλα στο χωριό διότι οι άνθρωποι ήθελαν να

ζεσταθούν και ζητούσαν κάθε φορά όλο και περισσότερα ξύλα και αυτός θα έπαιρνε περισσότερα χρήματα. Άλλωστε κανείς άλλος δεν ερχόταν μαζί του, με το κάρο του, να κόψει κι εκείνος ξύλα και, μαζί, να κουβαλήσουν τα διπλά ξύλα στο χωριό. Όλοι οι άλλοι άνθρωποι είχαν άλλες δουλειές και κανείς δεν νοιαζόταν πως θα έφερνε τα ξύλα ο ξυλοκόπος μας.

Στο δρόμο ο Κανέλος είχε κουραστεί πολύ. Η Άδηλη του είπε να πηγαίνει πιο σιγά αλλά μόλις έκοψε λίγο ταχύτητα ο ξυλοκόπος τον τράβηξε.

– «Έλα Κανέλο. Μην σταματάς. Δεν πρέπει να μας βρει η νύχτα».

Και ο Κανέλος αγαπούσε το αφεντικό του και έβαλέ όλη του την δύναμη να συνεχίζει με την ίδια ταχύτητα. Στο δρόμο όμως πάτησε μια πέτρα και το πόδι του γύρισε από την κούραση και πόνεσε. Σταμάτησε με μια μεγάλη κραυγή.

Ο ξυλοκόπος κατάλαβε ότι το άλογό του χτύπησε και πήγε να δει το πόδι του. Αλλά η Άδηλη πρόλαβε πρώτη και άγγιξε με το ραβδάκι της το πονεμένο πόδι του Κανέλου. Αμέσως ο πόνος πέρασε και ο Κανέλος ήταν πάλι έτοιμος.

– «Αγόρι μου. Δεν ήταν τίποτε. Παραπάτησες σε μια μικρή πέτρα. Πάμε στο χωριό και σήμερα θα σου δώσω διπλό σανό να φας» είπε και συνέχισαν με την ίδια ταχύτητα.

Στο χωριό οι χωρικοί περίμεναν τον ξυλοκόπο. Πήραν όλα τα ξύλα, πλήρωσαν και ζήτησαν περισσότερα για αύριο. Ο ξυλοκόπος αύριο έπρεπε να κόψει περισσότερα ξύλα και ο Κανέλος να κουβαλήσει περισσότερο φορτίο.

Έτσι κι έγινε... Την επόμενη ο ξυλοκόπος έκοψε τέσσερα γέρικα δέντρα και τα φόρτωσε στο κάρο. Ο Κανέλος δεν είχε δύναμη να τα κουβαλήσει...

Η Άδηλη αποφάσισε να πάει μαζί με τον Κανέλο και σήμερα να του κρατήσει συντροφιά και να τον βοηθήσει αν χρειαστεί με το φορτίο του. Ο Κανέλος παραπάτησε δυο φορές αλλά και τις δύο η Άδηλη τον χτυπούσε με το ραβδάκι της και πέραγε ο πόνος.

Έτσι το μαρτύριο του Κανέλου δεν τελείωνε... κάθε μέρα οι άνθρωποι στο

χωριό ήθελαν όλο και περισσότερα ξύλα, κανείς δεν πήγαινε μαζί με τον ξυλοκόπο με το κάρο του και το άλογό του να μοιραστούν το φορτίο και ο ξυλοκόπος ήταν αναγκασμένος να κουβαλάει όλο και περισσότερα ξύλα κάθε μέρα. Ο Κανέλος έπεφτε όλο και συχνότερα και πόναγε πολύ αλλά η Άδηλη αμέσως, με το ραβδάκι της έδιωχνε τον πόνο. Δεν μπορούσε όμως να σηκώσει το φορτίο του Κανέλου.

Έπρεπε κάτι να σκεφτεί... κάτι ήταν λάθος... δεν μπορεί κάθε μέρα η ζωή αυτού του ζώου να γίνεται χειρότερη χωρίς κανείς να φροντίζει γιαυτό. Και ο ξυλοκόπος, αφού έβλεπε ότι ο Κανέλος μπορούσε να τραβήξει το κάρο, κάθε μέρα τον φόρτωνε όλο και περισσότερο και πουλούσε όλο και περισσότερα ξύλα και έβγαζε όλο και περισσότερα χρήματα.

Και ξαφνικά μια μέρα ήρθε μια ιδέα στην Άδηλη: αποφάσισε να μην βοηθήσει ξανά τον Κανέλο. Στο δρόμο που ο Κανέλος έπεσε, η Άδηλη δεν τον χτύπησε με το ραβδάκι της αλλά του ψιθύρισε γλυκά στο αυτί:

- «Χτύπησες... κάνε υπομονή και ο πόνος θα περάσει μόνος του. Αν σε κάνω καλά το άπληστο αφεντικό σου δεν πρόκειται να σε αφήσει ήσυχο και κάθε μέρα θα σε φορτώνει όλο και περισσότερα ξύλα.»

Ο ξυλοκόπος έντρομος κοίταξε τον Κανέλο ξαπλωμένο κάτω να μην αντέχει τον πόνο και το φορτίο. Και τότε κατάλαβε: είχε ζητήσει από το άμοιρο το ζωντανό να κουβαλήσει πολύ περισσότερα απ' όσα μπορούσε. Ήταν άπληστος: προτίμησε τα πολλά λεφτά και ξέχασε την αγάπη για το ζώο του που με τόση πίστη τον βοηθούσε κάθε μέρα. Αμέσως ξεφόρτωσε το κάρο, περιποιήθηκε την πληγή του Κανέλου και κατέβηκε στο χωριό χωρίς ξύλα.

Οι άνθρωποι φώναζαν:

- «Που είναι τα ξύλα μας; Δεν μας έφερες ξύλα;»
- «Χτύπησε το άλογό μου. Αύριο θα πάω να φέρω λίγα ξύλα όσα μπορεί

να κουβαλήσει ο Κανέλος μου. Αν θέλετε κι άλλα να έρθετε μαζί μου με τα κάρα σας και τα άλογά σας και να δουλέψετε κι εσείς. Δεν κουβαλάω περισσότερα ξύλα» είπε ο ξυλοκόπος με αγανάκτηση κι έφυγε προς το σπίτι του.

Από τότε και κάθε μέρα η Άδηλη έβλεπε με χαρά τον ξυλοκόπο να κόβει δύο γέρικα δέντρα, να τα φορτώνει στο κάρο και ο Κανέλος, χωρίς να κουράζεται πολύ, να τα κουβαλάει στο χωριό. Ο ξυλοκόπος έπαιρνε λίγα λεφτά αλλά ήταν αρκετά για να ζει. Κι έτσι αυτός, η οικογένειά του και το ζώο του, ο Κανέλος, ζήσαν καλά και εμείς καλύτερα.

Το παραμύθι «**Ο Κανέλος**» του Χρήστου *'ChIossif'* Ιωσηφίδη διέπεται από την άδεια:
Creative Commons Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 3.0
Μη εισαγόμενο.

[<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>]